

Werkhaus Moosach met Flechtungen op UIA

Parcival als legende van onaangepastheid

Voor «Flechtungen», kozen de drie acteurs van Werkhaus Moosach de Parcivalsage als uitgangspunt, en meer bepaald de versie die Wolfram von Eschenbach ervan maakte.

Parcival besluit op zekere dag ridder te worden. Hij trekt de wereld in en laat zijn moeder met gebroken hart achter. Hij doodt onderweg de rode ridder om hem zijn wapenuitrusting afhandig te maken. Hij leert de lessen van de zakenman Gurnemanz, maar weigert in diens dienst te werken en zijn dochter te huwen. Hij laat Condwiramur, de vrouw van wie hij houdt, achter.

Dat falen, en niet heldendom en ridderlijkheid, worden in «Flechtungen» onderlijnd. Parcival beantwoordt niet aan de legendarische verwachtingen. Hij speelt zijn rol slecht en maakt fouten. Er ontstaat een steeds grotere kloof tussen zijn bestemming en zijn leven.

En de vraag die zich dan stelt is: moet Parcival veranderen, zo ja moet men hem daarbij dan

helpen, en hoe moet dat dan gebeuren? Parcival staat bij Werkhaus Moosach voor onaangepastheid, abnormaliteit, onbekwaamheid.

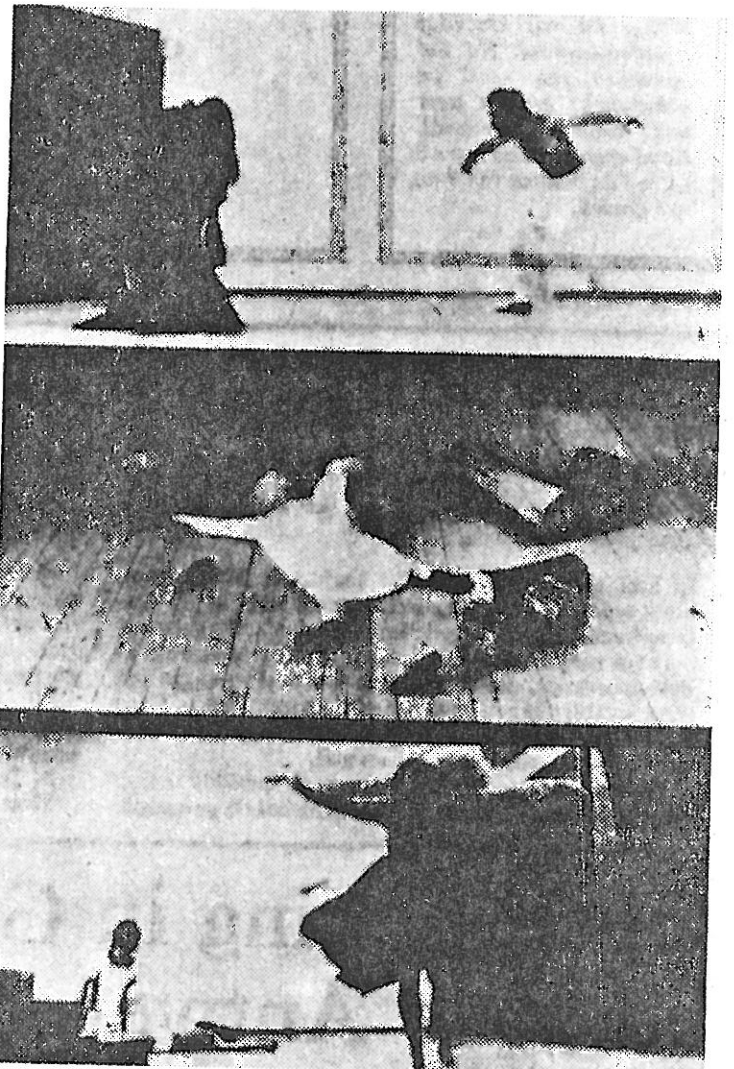
De introductie wordt door de drie acteurs — Ulrike Döpfer, Rudi Roth en Axel Tangerding — gespeeld in witte doktersjassen. Eenmaal de sage afgehandeld, worden die jassen opnieuw aangetrokken en worden het verhaal en de hoofdfiguur klinisch geanalyseerd. Werkhaus Moosach trekt de parallel tussen Parcival en Alexander H. een sedert 1946 in een instelling verblijvende psychiatrische patiënt, die ook gedichten schrijft.

De grote fout van «Flechtungen» vind ik dat de richting die de voorstelling uitgaat niet van meet af aan wordt aangegeven. Een deel van de dimensie die door de acteurs aan het verhaal wordt gegeven, ontgaat daardoor het publiek.

De klemtoon komt te liggen op het visualiseren van de Parcivalsage. Een visualiseren dat heel eenvoudig, op het naieve af is, met humoristische kostuums en enkele polyvalente accessoires, en met veel Grotowskiaans lichaamswerk.

En dat terwijl het zich bezinnen over de thematiek van «Flechtungen» de enig zinnige reden is om een middeleeuws epos weer aan te boren.

I.V.V.

Parcival in het ridderpakje dat zijn moeder maakte, tijdens een van zijn avonturen, en Ulrike Döpfer als Cundrie, een vrouw met bovennatuurlijke krachten.